

Kommunen og havde egen Husstand, skulde inddrages under Skatteligningen. Vi vidste imidlertid eller fik at vide, at den højtærede Indenrigsminister trods dette havde stadfæstet Skattevedtægter — blandt andet vist ogsaa den i Aalborg, som det ærede Medlem repræsenterer — som bevirkede, at flere Hundrede, der burde være kommunale Vælgere, blev udelukkede fra den kommunale Valgret, fordi de vare udeladte af Skatteligningen. Derfor koncentrerede Udvalget sit Arbejde paa at faa klaret det Forhold, det ved det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ogsaa. Jeg paa-skønner det ærede Medlems overordentlige Arbejdsomhed, men jeg vil i Anledning af hans Bemærkning om, at af alle de Udvalg, han har siddet i, var dette Udvalg det, hvor man bestilte mindst, oplyse, at vi holdt dog 6 Møder, og naar vi ikke naaede at faa afgivet Betænkning i Udvalget, var det, fordi vi, isom jeg før sagde, koncentrerede vor Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal og til sidst vilde have Spørgsmaalet frem gennem en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Der er jo Mulighed for, at vi under Behandlingen i Dag kunne faa klaret dette Spørgsmaal. Der vilde da, antager jeg, være vundet ikke saa ganske lidt Tid for det eventuelle Udvalg, som faar med denne Sag at gøre. Jeg spørger derfor den højtærede Minister, hvorledes han mener at kunne forene Stadfæstelsen af de kommunale Vedtægter, som udelukke en hel Del Borgere fra deres kommunale Valgret, med de bestaaende Kommunallove.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg skal gerne besvare den Forespørgsel, der er stillet til mig af den ærede Ordfører (P. Christensen), for saa vidt jeg har det fornødne Materiale ved Haanden. Forespørgslen var jo, som den ærede Ordfører omtalte, anmeldt i Fjor, og jeg var beredt paa at besvare den, men Samlingen sluttede, inden der blev Lejlighed dertil. Den Forespørgsel, der blev rettet til mig i Fjor, gik jo for det første ud paa: „Hvorledes mener Indenrigsministeren at kunne forene Stadfæstelsen af kommunale Vedtægter, der udelukke Personer, hvis Aarsindtægt er under en vis Grænse, fra at betale Skat til Kommunen, med de enslydende Bestemmelser i Lov af 6te Juli 1867 § 21 og Lov af 26de Maj 1868 § 26, der fastsætte, at enhver, som har fast Ophold i en Kommune, inddrages under Ligningen paa Formue og Lejlighed?“. Saaledes lyder Fore-

spørgslens første Del. For saa vidt der bag ved denne Forespørgsel ligger en Kritik over de Bestemmelser, der efterhaanden ere indførte i Købstæderne ved Vedtægt og i Landkommunerne ved Praxis, kan jeg ikke se rettere, end at man gør Kommunalbestyrelserne Uret, hvis man mener, at der hos disse Bestyrelser har gjort sig et Ønske gældende om at udelukke Beboere i Kommunen fra Valgret. Bestemmelsen i Landkommunallovens § 21, der svarer til Købstadkommunallovens § 26, lyder saaledes: „Under Ligningen paa Formue og Lejlighed inddrages enhver, der har fast Ophold i Kommunen.“ Nu kan det jo efter Sammenhængen selvfølgelig ikke forstaaes saaledes, at enhver Beboer i Kommunen skal sættes i Skat, og jeg hørte ogsaa den ærede Ordfører føje disse Ord til: „og har selvstændigt Ophold.“ Men det staar der ikke. Der staar derimod i andet Punktum: „Han ansættes der til fuldt Bidrag efter hele sin økonomiske Stilling“. Deri ligger selvfølgelig, at Ligningsmyndigheden maa udøve et vist Skøn over, hvor vidt de paagældende Personer virkelig have Skatteevne. Vi ere saaledes alle enige om, at Fattiglemmer, som dog ganske sikkert have fast Ophold i Kommunen, ikke kunne inddrages under Ligningen, og det samme gælder Personer, der føre et ganske uselvstændigt Ophold i Hjemmet hos deres Forældre. Altsaa et vist Skøn over Beboernes Skatteevne maa Ligningsmyndighederne være berettigede til at anstille. Nu kan der dannes i Tidernes Løb visse Regler for de forskellige Kommuner i saa Henseende, og ved Vedtægter er der søgt og erholdt Stadfæstelse fra Ministeriet paa saadanne Regler. Den Art Stadfæstelser ere meddelte i hele Tiden, siden Kommunallovens Vedtagelse, lige fra 1868 til 1894, og der er, som det allerede er blevet oplyst i Udvalget, meddelt Stadfæstelse paa Vedtægter, der indeholdt Minimumssatser for Ansættelse til Skat fra 100 til 600 Kr. For det sidste Beløbs Vedkommende skal jeg oplyse, at man der kun har holdt sig til Familieforsørgerne. Jeg gaar ud fra, at Ligningsmyndighederne ved at ansætte en saadan Minimumsindtægt som Betingelse for Skat har taget et humant Hensyn til, at det vilde være ubilligt at paalægge Personer, der i Virkeligheden ikke anses for at have fornøden Skatteevne, Skat, hvor ringe den saa end kunde være. Men nu kommer det andet Hensyn ved Siden af, nemlig at det har Betydning i kommunal Henseende eventuelt politisk Henseende, om en Person